

Mads Vestrups stridhaarede Hoved sank dybere og dybere ned mod Brystet under Bispens milde Tale. Han følte den gamle Mands hjertelige Haandtryk, og hans Legeme kom i en skælvende Bevægelse, som han ikke en Gang gjorde noget Forsøg paa at blive Herre over.

„Gud være med Dem!“ sagde Bispens, da han havde sluttet sin Formaningstale, klappede ham paa Skuldren og gik tilbage til sine private Stuer.

Da han var borte, sank Mads Vestrup tungt ned i Sofaen med Haanden over Øjnene, og saadan sad han længe, mens Taarerne dryppede fra dem.

Henne ved Vinduet stod Pastor Stensballe. Ved Synet af den faldne Embedsbroders oprigtige Anger bevægedes den lille nervøse Mand. Med sine lange, elastiske Skridt gik han hen til Mads Vestrup og sagde i en forsonlig Tone, at han gjorde Bispens Ord til sine.

„Jeg føler mig overbevist om, at dette Møde vil blive til Velsignelse. Tror De det ikke ogsaa selv?“

Uden at tage Haanden fra Øjnene nikkede Mads Vestrup.